

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

12. Magnorum est, vt sint in aduersarios benigni.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

quodammodo inferni faucibus recipit ad misericordiæ diuinæ fores pulsantem.

Immo tam excellens est diuinæ bonitatis magnitudo, ut ipsa pulset, & recipi flagitet. *Amulare ergo, & pœnitentiam age.* Apoc. 3. 20. *Ecce sto ad ostium, & pulso, inquit, si quis audierit vocem meam, & aperuerit mihi ianuam, intrabo ad illum.* Abraham & Loth, ille in ostio tabernaculi sui, ille in foribus ciuitatis sedit, ut hospites Angelos introducerent; vterque cucurrit in occursum eorum: vterque pronus in terram, summis precibus, rogauit, ut diuertere dignarentur. Nunc ipse sæpe Deus stat ad ostium, ipse pulsat, ipse hospitium rogat; & sui eum non recipiunt, nec est locus in diuersorio. Quid facere posset, quid deberet, si rem humano affectu vellet æstimare? Samaritani aliquando Christum in ciuitatem non receperunt. *Cum vidissent autem discipuli eius Iacobus & Ioannes, dixerunt, Domine, vis dicimus, ut ignis descendat de celo, & consumat illos? Et conuersus increpauit illos, dicens: Nescitis, cuius spiritus estis. Filius hominis non venit animas perdere, sed saluare.* Itaque etiam repudiatus stat ad ostium, & pulsare perseuerat; idq; non solum ob suam immensam bonitatem, sed etiam ob preces & bonitatem suorum. Cum enim vel Sancti eò mansuetudinis perueniant, ut neque de extreme desperatis desperent; quanto magis decet ipsum Magistrum Sanctorum (qui dixit: *Discite à me, quia mitis sum*) esse in eisdem benignum atque misericordem?

Suspiciuntur homines, & laudibus in cælum tolluntur, qui se ipsos vincere, aduersarios benignè habere, & facile ignoscere possunt ijs, à quibus violati fuerunt. Et, Poëta teste, *Quo quisq; est maior, magis est placabilis ira.* Certè Ecclesia S. Stephani, pro lapidatoribus suis Deum precantis, exemplum intuuta, ita nos docet orare: *Da nobis, quæsumus Domine, imitari, quod colimus, ut discamus, & inimicos diligere: quia eius natalitia celebramus, qui non solum pro persecutoribus exorare.* Si ergo pulchrum est hominibus, benefacere ijs, à quibus maleficio affecti sunt; quanto id ad Numinis gloriam erit conuenientius? Neque enim potest, in vlla virtute, infinitis modis perfectus Deus, à mortalibus superari. Nihil ergo mirum, si summa maiestas illius læsa, non tantum veniam petentes in gratiam recipit, sed si etiam vltro eos quærit, & ad ostium cordis illorum stans pulsat, & rogat, ut aperire velint,

G g gratiam.

XII.

gratiámque recipere, quàm à se, cum maxima iniuria, excluderunt. Igitur vt septimum exemplum addam:

XIII.

Luculenta eiusmodi res accidisse legitur; in B. Cathari-
Raymund. è nã Senensis vita. Erat Senis, Anno Christi 1370. ciuis, cui nomen
Capua apud Andreas Naddini, opes copiosæ, si aurum spectes, nullæ, si consi-
Sur, 19. Apr. deres virtutem. Nam plerumque quibus aurum nimis charum est,
non est nimis chara virtus. Itaque hic homo cum alijs plerisque
flagitijs coopertus, tum etiam præcipuè tesserarum ludo ita erat
mancipatus, vt si ludendo, perderet nummos, Diuos, Deúmque
ipsum conuicijs proscindere identidem, cælúmque detestabili exe-
cratione implere non vereretur. Quadragesimum iam ætatis suæ
attigerat annum, cum eum diuina vindicta censuit, non diutiùs
differendum. Graui igitur morbo affecit, quo crudescente, depo-
situs iam videbatur. Nec minùs anima, quàm corpus ægrotabat.
De corpore Medici desperauerant, non item de anima Religiosi.
Venerunt itaq; ad eum multi homines pij, inter quos etiam vtriuf-
que sexus cænobitæ, atque in primis Parochus illius. Hi eum,
vt sit, præsentis periculi, instantisque mortis admonuère, horta-
ti sunt, vt peccata sua in memoriam, se in pænitentiam reduceret,
sacerdotique confiteretur, quæ alioqui æternùm luenda essent.
Surdo loquebantur. Ille enim qui sacras ædes adire, aut sacris
initiatos honorare nunquam consueuerat, pronum habuit etiam
sacrorum sermones contemnere. Itaque sana suadentes, quasi im-
portuna loquentes, repulit. & à se exire iussit, nihil sibi cum Deo
esse, dictitans, nihil Deo secum. Peruenit hæc desperationis fama
ad aures F. Thomæ, qui S. Virgini Catharinæ Senensi à sacris con-
fessionibus erat. Hic, insigni animæ huius pereuntis zelo, Cathari-
nam adiuit, rogauitque, vt diuinam desperatissimo homini mise-
rationem precibus quàm enixissimis impetraret. Paruit illa, ne-
que precari cessauit antè, quàm Christus illi se sisteret, causám-
que redderet, ob quam meritò miser perire sineretur. An non
pereat, inquiebat, cuius blasphemum os, si posset, me ipsum perdi-
tum iret, cuius flagitia mundum implent, & ad cælum vsq; pertin-
gunt? qui, vt alia sileantur, etiam tabulam, in qua mea, Matris meæ,
aliorúmque Diuorum imagines impictæ erant, ausus est, sacrilega
manu, in ignem iactare? nonne & ipse dignissimus est, vt æternis
gehennæ flammis exuratur? Nonne par est, vt, quod mihi fecit,
ipse quoque patiatur? Hæc atque alia talia Virgini dicebat Chri-
stus,

ftus,